

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Nestydatá nabídka

SARAH MALLORYOVÁ

NESTYDATÁ NABÍDKA

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

žijeme v době, kdy členové vyšší společnosti, takzvané celebrity, dělají vše pro to, aby se neztratili z očí veřejnosti. Je jim jedno, jestli se o nich bude hovořit s uznáním, nebo jestli budou známí kvůli nějakému skandálu. Vítají jakoukoli publicitu. Vyšší společnost v minulosti takhle benevolentní nebyla. Dobrá pověst byla důležitá a v případě žen přímo zásadní. Obě mé zářijové romance – Nestydatá nabídka a Zničená pověst – zastihují hlavní hrdinky v situaci, která je pro jejich pověst klíčová. A i když ženy v minulosti byly stále pod drobnohledem mravokárců a neměly mnoho prostředků, jak se bránit pomluvám či jiným zlomyslnostem, nemusíte pochybovat, že by v mých příbězích nakonec nezvítězila romantika a láska.

Přeju Vám ničím nerušené, příjemné chvíle s knihou.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

NESTYDATÁ NABÍDKA

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Behind the Rake's Wicked Wager

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2013

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Nestydatá nabídka: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1879-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1880-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1881-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ách, to je ale roztomilé děťátko, co říkáte, lorde Markhame?“

Jasper Coale, vikomt Markham se nakláněl nad kolébkou s ležícím chlapečkem a marně přemýšlel, co by se hodilo pronést. Naštěstí mu přispěchala na pomoc švagrová.

„Ale no tak, lady Andrewsová, už jste někdy viděla muže, kterého by zajímaly malé děti? Řekla bych, že náš milý Jasper je jediné vděčný, že jeho malý synovec neječí na celý dům tak jako při obřadu.“ Zelah se zamilovaně dívala na svého malého synka. „Naštěstí ho jízda z kostela konečně uspala.“

Křest druhého potomka Dominika a Zelah byl velkou událostí a malý kostelík v Lessertonu praskal při obřadu ve švech. Hrdý otec potom uspořádal pro vesničany a nájemce velkolepou oslavu ve White Hartu. Rodinu a blízké přátele pozval na bohaté hody do jejich domu v Rooks Tower. Zelah byla spokojená, že jejich pokoje jsou plné hostů, přestože počátkem roku se někteří lidé kvůli hrozbě sněhu raději nevydávali na cesty. V duchu si říkala, že mnohé rodiny od jejich teplých krbů určitě vyhnala hlavně

zvědavost a touha setkat se na slavnosti s významným členem rodiny, samotným vikomtem Markhamem.

Když před patnácti měsíci pořádali oslavy křtu prvorozené dcery Arabelly, nemohl se Jasper slavnosti zúčastnit. Nyní ho však Zelah s Dominikem požádali, aby se stal kmotrem jejich novorozeného syna, a tak bez ohledu na počasí a jiné povinnosti přijel.

Ze všech krbů v celém domě sálalo příjemné teplo, stoly se prohýbaly pod tíhou vybraných pokrmů a pamlsků a dobrým vínem se také nešetřilo. Jasper si v duchu říkal, že o pohostinnosti rodiny Coaleových se bude v okolí vyprávět ještě hodně dlouho. Většina hostů se shromáždila ve žlutém salonku, ale Jasper se rozhodl vyhledat hrdou matku v pracovně, kam chlapečka uložili ke spánku. Hlídala ho jeho oddaná chůva. Cestou do pracovny se k němu připojil sir Arthur a lady Andrewsová a nyní se oba manželé lehce posilněni dobrým jídlem a pitím rozplývali nad roztomilým hošíčkem.

„Přiznávám, že když můj malý synovec takhle krásně spí, mám pro něj jenom samá slova chvály a obdivu,“ říkal Jasper a díval se do kolébky.

„Když se na něj podívám, hned bych ještě chtěla miminko,“ prohlásila lady Andrewsová.

„Ale no tak drahoušku, vždyť my už to máme dávno za sebou!“ rozchechtal se hlasitě její manžel.

„To já dobře vím, pane,“ odvrátila se od něj jeho žena a podívala se pronikavým pohledem na Jaspera. „Ale co vy, lorde Markhame? Nezávidíte bratrovi jeho štěstí? Nechtěl byste také svoji vlastní rodinu?“

Jasperovi zamrzl úsměv na rtech. Letmo pohlédl na Zelah a všiml si, že se jí v zelených očích objevilo zděšení. Musí rychle něco říct, aby si nevšimli, jak

zbledla. Než ale našel ta správná slova, švagrová se vzpamatovala a vesele se zasmála.

„Myslím, že poté, co tady lord Markham strávil se svou neteří a kmotřencem celé dva týdny, si bude možná své svobody vážit ještě víc,“ usmívala se a zavěsila se do něj. „Když nás teď omluvíte, budu odsud muset vikomta odvést, abychom se stihli rozloučit s mojí sestrou dříve, než odjede. Sire Arthure, lady Andrewsová...“

Lehce jim pokynula hlavou a odváděla Jaspera z pracovny.

„Obdivuji vaši pohotovost,“ zamumlal Jasper potichu, když procházeli halou.

„Musela jsem něco udělat,“ zněla tlumená odpověď. „Nechtěla jsem, abyste je za jejich troufalost nějak urazil, tak jsem vás musela předběhnout. Jsou oba tak milí, mysleli to dobře.“

„Mysleli to dobře –“ odfrkl si potichu a spolkl zbytek věty. Za chvíli pokračoval: „Omlouvám se, ale mám pocit, že v poslední době jsou všichni posedlí myšlenkou na to, že se ožením. Už se ani nemůžu podívat na žádnou ženu, aby celé její rodině nezačaly znít v uších svatební zvony.“

Zachichotala se. „Tak to ale bylo určitě vždycky. Teď si to jenom víc připouštíte.“

„Možná máte přece jenom pravdu. Myslel jsem si, že když odjedu z Londýna, budu mít konečně pokoj od všech těch neutuchajících pomluv a dohadů.“

Zelah se potichu zasmála a stiskla mu ruku.

„Vždyť je vám skoro třicet, můj pane. Podle mínění společnosti máte nejvyšší čas, abyste se usadil a zplodil potomka a dědice.“

„Společnost ať si klidně počká. Nikdy se neožením

bez lásky a vy dobře víte, že jste jediná žena, kterou –“

Zelah ho zarazila. „Psst, Jaspere, někdo by vás mohl zaslechnout!“

„A co je nám po tom?“ usmál se na ni. „Dominik přece dobře ví, že jste mě odmítla, a ostatní ať si klidně myslí, co chtějí.“

Zelah zavrtěla nesouhlasně hlavou, bylo na ní však vidět, že se na něj nezlobí.

„Hanba vám, pane. A co vaše pověst neodolatelného svůdce, kterému podlehne každá žena? Kdyby se někdo dozvěděl, že jste byl odmítnut, co by si o vás pomysleli? Chcete si snad tu svou skvělou pověst pošramotit?“ pokusila se ho žertem přivést na veselejší myšlenky. Tak vážného ho ještě neviděla.

Díval se na ni a přemýšlel, jak je možné, že ze všech žen, s nimiž se kdy setkal, ta jediná, po které doopravdy toužil, kterou miloval a chtěl si ji vzít, dala přednost jeho bratrovi.

„To rozhodně nemohu připustit,“ řekl a přiložil si ukazováček ke rtům. „Ať tedy zůstane jenom naším tajemstvím, že vy jste jediná žena, která mně dokázala zlomit srdce.“

Zelah se začervenala a káravě zavrtěla hlavou.

„Ale no tak, Jaspere. Možná jsem vás trochu zklamala, možná vás u srdce trochu zbolelo, ale zlomené ho nemáte, s tím na mě nechodte. Věřím, že po světě chodí jiná žena, která se k vám hodí mnohem lépe než já, drahý pane.“

„Nu, takovou jsem ještě nenašel, a to se snažím, seč můžu,“ zavtipkoval.

„Vsadím se, že láska přijde, když to budete nejméně čekat,“ odpověděla. „Tak jako se to stalo mně a Dominikovi.“

Když Jasper viděl, jak jí při pouhé zmínce o jeho bratrovi zamilovaně září oči, sevřelo se mu srdce. A sevřelo se mu ještě víc, když zaslechl blížící se bratrův hlas a viděl, jak se jeho žena potěšeně usmívá.

„Ale ale, bratře, už zase se snažíš obluzovat moji ženu?“

Zelah se otočila. Ani se nezačervenala, necítila nejmenší rozpaky, že ji manžel přistihl o samotě se svým neodolatelným bratrem. Proč by se také měla červenat, vždyť neprovedla nic špatného. Nikdy mému kouzlu nepodlehla, pomyslel si Jasper v duchu a hořce se sám pro sebe usmál. Dokonalá žena. To ho na ní vlastně vždycky přitahovalo. S úsměvem vztáhla k svému muži ruku.

Manželství Dominikovi očividně svědčí. Z vojáka, který se vrátil z války v tak zuboženém stavu, až se všichni obávali, že dlouho nepřežije, se stal spokojený otec rodiny a vážený majitel panství. Dokonce i strašlivá jizva, kterou měl na těle i na obličeji, se pečlivou péčí jeho ženy zmenšuje a začíná být méně viditelná.

„Lady Andrewsová se snažila Jaspera přesvědčit, že je nejvyšší čas, aby se také oženil,“ začala vyprávět manželovi se zářivým úsměvem.

Dominik jí úsměv oplatil. „Svatá pravda,“ pokusil se o vážný tón, ale v očích se mu pobaveně blýskalo. „Zbavil bys tím ženské pokolení velkého trápení. Moji přátelé ve městě říkali, že nejméně tři hloupoučké mladé dívky upadly do velkých chmur, když jsi na konci sezóny odjel z Londýna.“

Jasper rozhodil bezmocně rukama. „Když se mnou chtějí flirtovat, Dominiku, proč bych je od toho měl zrazovat? Ale co se týká manželství, rozhodně ještě nemám v úmyslu se usadit.“

„To bys ale měl,“ odpověděl mu Dominik bez obalu. „Potřebuješ přece dědice. Já titul nechci, jsem tady na Rooks Tower naprosto spokojený.“ Objal svoji ženu kolem pasu a přitiskl ji k sobě. „Pojď, miláčku, musíme se rozloučit s tvojí sestrou. Odjíždí do West Bartonu a chce tě před odjezdem vidět.“

„Ale jistě, právě jsme byli na cestě se s Marií, Reginaldem a malým Nickym rozloučit. Obávám se, že našeho milého synovce už před jeho odjezdem do školy v Exeteru neuvidíme,“ povzdechla si. „Bude nám moc chybět, vid, Dominiku?“

„Malému Nickymu je už jedenáct a je to pěkný raubíř. Myslím, že je dobře, že odjíždí, měl jsem strach, aby ho náš rozzlobený hajný neuškrtil,“ odpověděl pobaveně Dominik.

„Šijí s ním všichni čerti, co?“ zašklebil se Jasper a vzpomněl si přitom na vlastní dětství, které strávil se stejně starým bratrem. Bratři Coaleovi jsou totiž dvojčata. „To je nejlepší čas poslat ho do školy.“

Zelah se do něj znovu zavěsila.

„Takže vy nás chcete zítra opustit,“ poznamenala cestou do žlutého salonku. „Pojedete zpátky do Londýna?“

„Ne, do Bristolu. Do Hotwells.“

„Do Hotwells?“ Dominik se téměř zakuckal smíchy. „Nechceš mně snad tvrdit, že se chystáš navštívit Glorianu Barnabusovou?“

„To se věru chystám,“ odpověděl Jasper. „Před Vánoci jsem od ní dostal dopis, kde mě žádá, abych za ní přijel.“

„Zajímavé jméno,“ poznamenala Zelah. „Je jeho majitelka také tak zajímavá?“

„Vůbec ne,“ zabručel Dominik. „Je to naše vzdálená sestřenice. Osamělá vdova, která už jenom

churaví. Zmínila se, proč tě po tolika letech tolik touží vidět?“

„Ani slovem. Ačkoliv mám jisté tušení, že půjde o jejího syna Geralda. Pravděpodobně bude chtít, abych mu zaplatil přijetí do parlamentu nebo něco podobného.“

Dominik pokrčil rameny a zastavil se, aby pustil svou ženu a bratra do dveří salonu.

„Nu, pokud budeš pár dní věnovat pozornost Glo-rianě, nebudeš mít alespoň čas na žádné vylomeniny.“

Zelah se na svého švagra zkoumavě zadívala.

„Tím bych si nebyla tak jistá, drahoušku. Tvůj pohledný a okouzlující bratr není nikde v bezpečí!“

Druhý den ráno se Jasper rozloučil se svými milými hostiteli a vyrazil z Rooks Tower. Sám kočíroval svůj lehký dvoukolový kočár, jeho komorník seděl vedle něj a kufr si nechal pevně připevnit dozadu. Cestou se nemohl zbavit vzpomínky na loučení s bratrem a jeho ženou. Oba vypadali tak spokojeně. Rozhodně Dominikovi jeho štěstí nezávidí, ale přes její konejšivá slova Zelah rozhodně nevěří, že on sám by někdy také mohl být tak šťastný. V životě se setkal s tolika ženami, se stovkami z nich flirtoval, ale žádná se ho nedotkla u srdce tolik jako Zelah.

S povzdechem se pohodlněji usadil na sedadle a pokusil se soustředit na klikatící se cestu. Jistě, jednoho dne se bude muset oženit a dát rodu dědice, ale nemusí to být hned. Teď ještě ne, ještě ne.

Slečna Susannah Prentessová vešla do ranního salonku své rezidence v Bathu a našla svoji tetu, jak sedí u pozlaceného stolku plného papírů. V ruce držela pero a usilovně a soustředěně sčítala sloupce čísel. Když její neter vešla, ani nezvedla hlavu.

„Tak kolik jsme včera vydělaly, madam?“

Paní Wilbyová v klidu dopočítala a zapsala na dolní okraj papíru úhlednou číslici. Teprve potom zvedla hlavu a odpověděla.

„Téměř dvě stě liber. Když odečteme náklady na večeři, svíčky a podobně, myslím, že to bude dělat nejméně sto padesát liber čistého. To je velice dobré, když vezmeme v úvahu, že ještě není ani březen.“

Susannah se na tetičku obdivně dívala.

„Jsem tak ráda, že jste v sobě objevila takový obchodní talent, tetičko Maude.“

Paní Wilbyová se malinko zapýřila.

„Nesmysl, drahoušku, to je jenom zdravý rozum a trocha počtů. Koneckonců, tys tento talent zdědila také.“

„A zaplaťpánbůh za to! Když dojde na škrubání našich hostů, určitě se to hodí.“

„Ale no tak, Susannah, my přece nikoho neškubeme! Jenom si dovedeme lépe spočítat své šance.“ Teď už se tetička hluboce rděla. „Ty mluvíš, jako kdybychom provozovaly nějakou hazardní hernu. To bych ale nikdy nestrpěla!“

Susannah začala rychle tetičku uklidňovat.

„Ne, jistěže ne, jen jsem vás trošku škádlila. Vždyť my sem jenom zveme přátele na partičku karet, a když náhodou prohrají pár šilinků –“

„Nebo guinejí!“

„Nebo guinejí,“ přitakala a v očích se jí lišácky zablýsklo. „Tím lépe pro nás.“

Tetička Maude se na ni nejistě podívala, potom sepjala ruce a lehce vybuchla: „To já ale nemůžu schvalovat, drahoušku. Takovým způsobem si vydělávat peníze –“

„Vždyť si zase tolik nevyděláváme, tetičko,

a někteří z našich hostů odtud také někdy odcházejí s plnější kapsou.“

„Jistě, ale přece jenom, drahoušku, nemohu si myslet, že je to tak správné, a někteří z našich sousedů tady na Royal Crescent proti tomu mají určitě oprávněné námitky.“

„Pche, pár neduživých zapšklých závistivců. Na naše karetní večírky se přece schází velice vybraná společnost.“ Posadila se na pohovku. „Přiznávám, že dům na Royal Crescent bych si sama dobrovolně za své sídlo nevybrala, ale co mám dělat? Strýček se ve své poslední vůli vyjádřil docela jasně, že se až do svých pětadvaceti let nesmím svého jmění ani dotknout. Takže ani dům ještě nemůžu dva roky prodat.“

„Mohla bys ho ale pronajmout, našly bychom si spolu něco menšího...“

Susannah si všimla, že tetička má trochu posmutnělý hlas, přesto rozhodně zavrtěla hlavou a prohlásila: „Ne, tenhle dům dokonale splňuje mé požadavky. Takové místo rozhodně dodává našim večírkům na okázalosti. Kromě toho jsem přece bohatá dědička a Royal Crescent je pro mé postavení to nejvhodnější místo,“ dodala šibalsky.

„Když jsi mě požádala, abych se k tobě nastěhovala, myslela jsem, že budeš chtít více chodit do společnosti.“

„Ale vždyť do společnosti chodím, tetičko. Když si vezmete všechny ty odpolední čaje a plesy, chodíme do společnosti až dost.“

„Ale já jsem měla na mysli spíš to, že by sis měla najít manžela.“

Susannah se zasmála.

„Ne, ne, to jsem nikdy v plánu neměla. Jsem spokojená s tím, že jsem svobodná, děkuji pěkně.“

„Ale je ti už třiadvacet. Pomalu ti začíná hrozit, že z tebe bude stará panna.“

„Tak bude,“ odpověděla Susannah s pobaveným úsměvem. „Nebo ještě lépe, přijmu nabídku k sňatku od některého z těch okouzlujících mladíků, kteří chodí na naše večírky.“

„Kéž bys to jenom udělala,“ povzdechla si paní Wilbyová.

„Včera mě požádal o ruku pan Barnabus,“ začala Susannah, a když viděla tetiččin výraz plný naděje, hned zavrtěla hlavou a vysvětlila: „Samozřejmě jsem ho odmítla. Velice jsem se snažila, aby to nedošlo až k nabídce sňatku, ale nenechal se odradit.“

„Byl moc zklamaný?“

„Ano, ale dostane se z toho.“

„Jenom doufám, že se nepokusí se vším skoncovat jako ubohý pan Edmonds.“

Susannah se zasmála.

„Doufám, že si nemyslíte, že to, že jsem Jamieho Edmondse odmítla, mělo nějakou souvislost s jeho pádem do řeky.“

„Slyšela jsem, že skočil z mostu...“

„Drahá tetičko, Jamie Edmonds popíjel v nějaké putyce na nábřeží a potom se pokoušel přejít most po zábradlí, zakopl a spadl na nákladní člun s uhlím.“ Když viděla, jak je tetička zklamaná, cukaly jí koutky úst. „Vím, že je to pravda, tetičko, Jamie mi to sám řekl, když jsme se jednou potkali.“

„Ale všichni říkali –“

„Já vím, co všichni říkali, tuhle pomluvu ale roznesl jeden z Jamieho přátel, pan Warwick. Zlobil se na mě, protože jsem od něj minulý týden odmítla vzít dlužní úpis a poslala ho domů před večeří.“

„Ach ano, na pana Warwicka si vzpomínám,“

přikyvovala paní Wilbyová. „Bylo na první pohled jasné, že toho příliš vypil a rozhodně se nemohl zúčastnit večírku vybrané společnosti v počestném domě.“

„A nebyl ve stavu, kdy by byl schopen hrát karty, což je ještě závažnější,“ dodala Susannah. „Později se mně ale docela hezky omluvil, takže jsem mu odpustila.“ Susannah se zvedla z pohovky. „Už ale dost mluvení. Chystám se zajít na čaj a potom se chci zastavit v knihovně vybrat si něco hezkého ke čtení. Půjdete se mnou?“

„Moc ráda. Třeba potkáme někoho, s kým bychom si mohly hezky popovídat.“

Susannah se šibalsky zablesklo v očích.

„A já doufám, že potkáme někoho, koho bychom mohly pozvat na náš další karetní dýchánek!“

DRUHÁ KAPITOLA

Cesta na sever byla ve vlhkém únorovém počasí blátivá a nepohodlná. Jasper ji ale zvládl jen s jediným přespáním v zájezdním hostinci a na druhý den krátce po poledni již dorazil do domu paní Barnabusové v Hotwells. Majordomus, který ho v domě přivítal, se tvářil tak zasmušile, že si Jasper v duchu kladl otázku, jestli náhodou své příbuzné nekřivdil. Třeba je opravdu na prahu smrti. Když byl však uveden do elegantního přijímacího salonku, našel paní Barnabusovou živou a v naprosto přijatelném stavu. Byla to hubená osůbka zahalená do několika dlouhých šálů. Vyšla mu v ústřety a natáhla k němu ruce.

„Lorde Markhame, drahý bratranče! Je to od vás tak milé, že jste mě přijel navštívit,“ pronesla slabým hlasem, který se přesně hodil k její křehké postavě. Jasper ale dobře věděl, jak silná vůle se v tom drobném těle skrývá. Přijal nataženou ruku a s úzkostlivou pečlivostí ji políbil. Hubené prsty se mu pevně zaryly do dlaně. „Je to od vás opravdu neskutečně hezké, že jste vážil takovou cestu, i když víte, že nemám v domě místo, abych vás tu mohla nechat přenocovat.“

„Ano, jistě, máte naprostou pravdu, drahá sestřenice,“ odpověděl veselým tónem.

Paní Barnabusová klesla na pohovku a pokusila se ho strhnout vedle sebe, Jasperovi se však podařilo jejímu tlaku odolat a přitáhl si vedle ní židli.

„Takže jste na cestě zpět do Londýna, lorde Markhame?“

„Ano, doufám, že se ještě dnes večer dostanu do Corshamu. Nu, milá Gloriano, co pro vás mohu udělat?“

Slyšitelně si povzdechla.

„Tolik se podobáte svému otci.“

„To bych tedy neřekl, madam. Ten by takovou cestu nevážil. Poslal by sluhu, aby zjistil, co od něj potřebujete.“

Gloriana na chvíli vypadala lehce vyvedená z míry, rychle se ale vzpamatovala a slabě se na něj usmála.

„Myslím vzhledem, můj chlapče, vzhledem. A jakpak se má vaše ubohé dvojče? Jak se má náš voják?“

Ubohé dvojče? To přirovnání se Jaspéra trochu dotklo, ale nedal nic najevo.

„Dominik se má výborně, děkuji za optání. Jeho rozrůstající se rodina mu dělá velikou radost. Ale povězte, Gloriano, proč jste mě sem vlastně pozvala?“

Paní Barnabusová sepjala ruce a dramaticky pronesla: „Jde o Geralda.“

„Myslel jsem si to. Co ten chlapec zase provedl?“

Svou nezáčastněnou odpověď si vysloužil Gloriana vycítavý pohled.

„Tak okouzlující, a přesto tak nesmiřitelný,“ povzdechla si. „Není divu, že jste zlomil tolik srdcí.“

„Neúmýslně, madam, ubezpečuji vás.“ Jasper vytáhl z kapsy hodinky a významně se na ně podíval. „Omlouvám se, že na vás tolik spěchám, Gloriano,

ale můj kočár na mě čeká venku a nerad bych v tom počasí nechal koně dlouho v chladu. Povězte, co je s Geraldem.“

„Vaše chování, lorde Markhame, by sneslo jisté vylepšení.“

„Ale vždyť jste mi sotva před chvílkou říkala, jak jsem okouzlující.“

Paní Barnabusová sváděla těžký vnitřní boj. Tak ráda by vikomta ostře pokárala, potřebovala ale jeho pomoc, obávala se tedy, že kdyby mu teď odpověděla, aby se jí buď omluvil, nebo opustil dům, vybral by si druhou možnost. A to nemohla dopustit. Její už tak špatné náladě vůbec nepřispělo vědomí, že lord Markham dobře ví, co se jí honí hlavou. Zapomněla na svůj plačtivý tón a odměřeně promluvila.

„Navázal nanejvýš nevhodný vztah.“

Jasper nadzvedl černé obočí.

„Opravdu? To se k Geraldovi ani nehodí. Vždycky jsem ho považoval za rozumného mladého hejska.“

Gloriana se nad popisem svého milovaného syna jenom neznatelně ušklíbla.

„Proto mě to také tak trápí! Před Vánocemi mě navštívil a nemluvil o ničem jiném než o údajných báječných vlastnostech oné dámy. Znělo to, jako kdyby byla vzorem všech ctností. Já jsem si toho ale nijak zvlášť nevšíkala. Vždycky to byl citlivý chlapec, a tak jsem si myslela, že ho to poblouznění zase brzy opustí. Potom jsem ale dostala dopis od jedné známé. Psala, že tato... tato žena pořádá pravidelné karetní večírky. Dozvěděla jsem se, že na Geraldovi vyhrála značnou sumu peněz. Dvě stě guinejí!“

„To přece nic není. V klubu by mohl klidně prohrát mnohem víc.“

„To je dost dobře možné, ale v Bathu se prý o ničem jiném nemluví.“

„V Bathu!“ zasmál se Jasper. „Gerald se zamiloval do nějaké dámy z Bathu? Ta musí být buď úplně nemohoucí, nebo tak stará, že by mohla být jeho babičkou!“

„Možná že Bath už teď není tolik v módě, ale stále je dost lidí, kteří tam rádi jezdí,“ odpověděla paní Barnabusová poněkud dotčeným tónem. „Sama bych tam moc ráda jela, kdyby místní prameny byly vhodnější pro lidi jako jsem já, kteří trpíme souchoťinami.“

„Nu, možná byste tam přece jenom měla zajet a zjistit, co tam Gerald vyvádí.“

„Nebude mě poslouchat. Je mu už jednadvacet a může se svým majetkem nakládat podle libosti. Kromě toho bych se sotva mohla pustit na tak dalekou cestu.“

„Vždyť je to slabých patnáct mil, drahá sestřenko.“

„Ta cesta by mě úplně odrovnila a potom bych svému synovi těžko mohla nějak pomoci,“ pronesla paní Barnabusová, teatrálně se sesunula na pohovku a začala si pod nosem mávat lahvičkou s čichací solí. „Ne, ne, lorde Markhame, vy jste hlava rodiny a je na vás, abyste Geralda zachránil ze spárů té... té... harpyje.“

„Drahá madam, nemáme přece vůbec žádný důkaz, že je ta žena špatná. Jediné, co víme, je to, že porazila Geralda v kartách. A tomu se snad ani nemůžeme divit. Pokud si dobře vzpomínám, nikdy v kartách nijak zvlášť nevynikal.“

Gloriana zlostně zamrkala.

„Soudíte ho moc příkře, lorde Markhame. Vždyť ten chlapec je bezmála o deset let mladší než vy

a postrádá vaši protřelost světem. A teď, když vás žádám, když vás prosím, abyste mu pomohl, vy dokážete jedině vtípkovat.“ Odmlčela se, odkudsi vylovila krajkový kapesníček a začala si sušit oči.

Jasper ji podrážděně sledoval a cítil, že na večeři v hostinci U Králíka si může nechat zajít chuť. V hloubi duše měl však Geralda docela rád, takže se s lehkým pokrčením rameny vzdal.

„Dobrá, madam, asi by mně nijak neublížilo, kdybych se dnes večer cestou do Corshamu v Bathu zastavil. Vyhledám Geralda a zjistím, co se děje.“

Mávnutím ruky odbyl Glorianin výlev vděku a s díky odmítl nabídku dát si s ní sklenku sherry. Spěšně se se sestřenkou rozloučil a vydal se na cestu do Bathu.

Těsně před pátou přijel do nejlepšího hotelu v Bathu, do York House. Dorazil přesně včas, aby si stihl objednat pokoj i dobrou večeři. Poté, co se převlékl z cestovních šatů do kabátu a kalhot pod kolena, které se v Bathu stále vyžadovaly jakožto večerní společenské šaty, se vydal vyhledat Geralda Barnabuse.

Susannah se s uspokojením rozhlédla po salonu. Místnost se slušně plnila a většina karetních stolků již byla obsazena.

„Dnes večer to zase vypadá na skvělou návštěvnost.“

Susannah vedle sebe zaslechla slova vyslovená šeptem, a když se ohlédla, uviděla Kate Loganovou. Kate byla vdova, ale přestože už jí dávno bylo třicet, vypadala dnes večer v elegantních šatech z bronzového saténu naprosto neodolatelně. Mnoho džentlmenů na ní mohlo oči nechat. Susannah věděla, že

Kate si je své přitažlivosti dobře vědoma a u karetního stolku ji dokáže využít k svému prospěchu. Návrhům, které jí pánové dávají, však nikdy nepodlehne.

„Dnes večer se v Lower Rooms koná ples. Bezpochyby se v deset mnoho lidí zvedne a odjede tam. Potom se konečně můžeme pustit do práce,“ pokračovala Kate svým typickým protáhlým tónem.

Susannah ji pohledem umlčela a s předstíranou přísností řekla: „Ale no tak, paní Loganová, my se tady přece do ničeho nepouštíme. My jenom zveme pár přátel na partičku karet.“

Kate se na ni usmála.

„To jsem také přece měla na mysli, Susannah.“

„Jistě,“ odpověděla Susannah nevinným tónem, „může se stát, že některý z našich hostů pár guinejí prohraje, ale tomu se koneckonců nikdo nemůže divit.“ Pohlédla na svou přítelkyni a snažila se při tom udržet vážnou tvář. Bohužel se jí to nepodařilo a vybuchla takovým smíchem, že se několik hostů zvědavě otočilo. „Ach bože, teď na mě všichni civí. Podívej, mává na nás tetička. Potřebuje někoho čtvrtého do whistu.“

„Aha, sedí s manželi Anstrutherovými. Ti se neustále hašteří, nesoustředí se a nakonec vždycky prohrají. Výborně, přidám se tedy k nim. Vidím, že tamhle přichází starý major Crommely. Bezpochyby tě chce vyzvat na partičku piketu, což je pro něj jenom záminka, jak tě mít na chvíli pro sebe a moci tě zahrnovat svými nechutnými lichotkami.“

„Těmi mě může zahrnovat tak dlouho, dokud bude ochoten hrát o celé libry,“ zachichotala se Susannah a otočila se, aby mohla pozdravit postaršího džentlmena, který se k nim blížil.

O dobrou hodinu později vstávala od stolu, když

předtím musela odmítnout majorův naléhavý návrh, aby si zahráli ještě jednu hru.

„Ale milá slečno Prentessová, vždyť noc ještě ani pořádně nezačala.“

„Ne, to máte pravdu, milý majore, ale já se musím věnovat také našim dalším hostům a nemohu dovolit, abyste si mě takto nárokoval jenom pro sebe,“ odmítla ho Susannah s úsměvem a odkráčela za tetičkou.

„Susannah, jsem tak ráda, že jsi konečně přišla. Už jsem byla rozhodnutá vaši hru přerušit, kdybyste neskončili sami,“ chrhlila ze sebe překotně tetička a téměř se chvěla vzrušením.

„Copak se přihodilo, milá tetičko, že jste se tolik rozčílila?“

„Přišel pan Barnabus –“

„A to je všechno? Jakpak vypadá? Doufám, že není příliš smutný –“

„Ne, tedy vlastně jsem si ničeho nevšimla.“ Tetička Maude mávala vzrušeně rukama. „Všimla sis toho džentlmena, který přišel s ním?“

„Ne, hrála jsem přece s majorem piket a seděla jsem zády ke dveřím.“ Susannah se rozhlédla. „Pan Barnabus s sebou přivedl někoho dalšího? To je od něj moc milé. Potom se ho tedy mé odmítnutí nijak nedotklo.“

„On ale nepřivedl jenom tak nějakého džentlmena, Susannah. Je to vikomt. Vidíš, věděla jsem, že tě to překvapí.“

„To mě tedy doopravdy překvapuje. Zatím jsme tady neměli nikoho výše postaveného než barona, i když bych řekla, že generál Sanstead je vysoce postavený...“

Paní Wilbyová poklepala neteři na ruku složeným vějířem.

„Susannah, chovej se, prosím tě, se vší vážností. Jeho přítomnost tady je pro nás poctou. Musíš mi dovolit, abych mu tě okamžitě představila.“

„Jistě, tetičko, pojďme.“

„Není třeba, jde za námi sám,“ vypískla paní Wilbyová potichu. Susannah se ohlédla a viděla, že se k nim blíží dva pánové. První z nich, podsaditý mladý muž s upřímným chlapeckým výrazem pod bujnou kšticí nepoddajných světlých vlasů, byl Gerald Barnabus. Věnovala mu krátký zdvořilý úsměv a potom se otočila k jeho společníkovi. Nebyl panu Barnabusovi ani trochu podobný. Gerald vypadal ve večerních šatech velice upraveně, snad i elegantně, ale ani v nejmenším se nemohl vyrovnat vikomtovi. Jeho černý kabát byl na první pohled od toho nejlepšího londýnského krejčího. Perfektně mu padl v ramenou a dokonale kopíroval štíhlou postavu. Saténové kalhoty po kolena pevně obepínaly vypracovaná stehna. Vše doplňovala zářivě bílá prošíváná vesta a pečlivě vyžehlená lněná košile. Tak dokonalá vysoká krejčovina nebývá v Bathu k vidění příliš často.

Majitel šatů byl vysoký a štíhlý. Zlaté mihotavé světlo svíček zvýrazňovalo pevné rysy v jeho pohledném obličejí. Pod černými vlasy mu zářily hluboké oči. Když se mu do nich podívala, pocítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Byla zvyklá na obdivné mužské pohledy, ale vikomt ji svým pohledem jednoduše a chladně znalecky hodnotil.

„Á, tady jste, slečno Prentessová,“ pozdravil ji Gerald zvesela. „Přivedl jsem s sebou přítele. Doufám, že proti tomu nic nemáte. Tedy, říkám přítele, ale vlastně je to můj vzdálený bratranec...“

„No tak, Geralde, nějak se do toho zamotáváš.“

Vikomt měl ve tváři celkem přívětivý, téměř

shovívavý výraz. Když se otočil k Susannah, do očí mu vstoupily jiskřičky smíchu.

„Jmenuji se Markham,“ lehce se uklonil. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Potěšení je samozřejmě na mé straně, lorde Markhame. Jsem velice ráda, že jste se rozhodl strávit s panem Barnabusem večer u nás.“

„Já věděl, že vás to potěší,“ pronesl Gerald s širokým úsměvem.

Susannah Geraldova slova téměř nevnímala, protože vikomt vzal její ruku do své a přiložil si ji ke rtům.

„Chystáte se zůstat v Bathu dlouho, můj pane?“ zeptala se a snažila se nevnímat tlukot vlastního srdce. Bušilo jí v hrudi jako o závod. Vikomt jí jemně pohladil bříškem palce prsty a teprve potom jí pustil. Stále cítila na kůži jeho dotek.

„Jsem právě na cestě do města. Jenom jsem se tady zastavil, abych se pozdravil s bratrancem.“

„A proto jsem ho přesvědčil, aby se mnou dnes večer šel a zkusil štěstí,“ dodal Gerald.

„A my jsme opravdu potěšeny, že jste nás navštívil.“ Paní Wilbyová roztáhla vějíř a rozhlížela se kolem, zatímco Susannah stála oněmělá vedle ní. Překvapilo ji, jak na neznámého muže reagovala.

„Co byste si rád zahrál, můj pane?“ vyptávala se tetička. „Hrajeme makao, lu, nebo júkr... nebo kdybyste chtěl chvílku počkat, můžeme vám sehnat partnery do whistu –“

„Jste velice laskavá, madam, ale jestli proti tomu nebudete nic mít, chvílku bych se jen tak prošel.“ Vikomt věnoval tetičce Maude tak okouzující úsměv, že se Susannah ani trochu nedivila, když viděla, jak se tetička přihloupě uculila jako školačka. „Než se

pustím do nějaké hry, mám ve zvyku si trochu prohlédnout soupeře.“

„Tady nejde o žádnou vysokou hru, pane,“ namítla Susannah. „Také tady nejsou žádní ostřílení hazardní hráči.“

„Opravdu ne?“ Lord Markham nadzvedl obočí. „Ani vy, slečno Prentessová?“

Znovu cítila, jak ji zamrazilo v zádech. Teď mu stála tak nablízku, že mu viděla do očí. Jsou tmavě šedé, chladné a tvrdé jako kámen.

Zavrtěla hlavou. „Já určitě nejsem hazardní hráčka, pane.“

„Ale je velice dobrá,“ ozval se Gerald. „Vsadil bych se, že se ti vyrovná, bratránku.“

„Opravdu? Možná bychom to měli vyzkoušet.“

Hlas měl sametově lahodný, ale Susannah postřehla v jeho tónu náznak pohrdání. S nelibostí cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. Nemohla to nijak skrýt, zvedla tedy hrdě bradu a s úsměvem Geraldovi odpověděla.

„Jste velice laskavý, pane Barnabusi. Ale netoužím měřit své síly s někým, kdo je bezpochyby velký mistr.“

Omluvila se a odešla. Procházela kolem stolu, kde paní Loganová hrála s několika spoluhráči poměrně hlučnou partii hry zvané oko. Kate natáhla ruku a svou přítelkyni zastavila.

„Vypadá to, že jste chytily velkou rybu, Susannah,“ zašeptala tak, aby ji nikdo ze spoluhráčů neslyšel. „Kdo to je?“

„Vikomt Markham, Geraldův bratranec.“

„Skutečně? To je tedy doopravdy velká ryba.“ Kate si prohlížela vikomta a oči jí při tom hořely zvědavostí. Potom se znovu podívala na přítelkyni. „Ty z toho snad nemáš radost?“

„Vypadá to spíš, že sem přišel ohrnovat nad námi nos,“ pokrčila Susannah rameny. „Nechám tetičku, ať se mu věnuje. Pokud mu není naše společnost dost dobrá, snad tu dlouho nezůstane.“

Výkřik jednoho ze spoluhráčů odvedl Kateinu pozornost zpátky ke hře a Susannah pokračovala dál. Posadila se ke stolku s velkou skupinkou hostů, kteří se chystali hrát lu. Celou dobu se snažila věnovat veškerou pozornost kartám, ale neustále po očku pokukovala po vysoké postavě vikomta Markhama. Potom ho najednou delší dobu neviděla. V duchu přemýšlela, jestli se nechal přesvědčit a přidal se k některé skupince hráčů, nebo už snad odešel. Cítila se v jeho přítomnosti tak nesvá, že spíše doufala v druhou možnost.

S přibývajícím večerem řady hostů v salonku prořídly. Atmosféra se změnila. Ten tam byl smích a štěbetání, které plnilo salon začátkem večera. Ti, kteří zůstali, se nyní soustředili na hru. Dva mladí džentlmeni vyzvali Susannah na partii l'hombre a všichni tři byli zcela zabraní do hry až do úderu gongu, který je o půlnoci zval k večeři.

„Zase jste vyhrála, slečno Prentessová,“ zasmál se jeden z jejích společníků a s předstíraným znechucením odhodil karty na malý stolek. „Dneska večer jste naprosto neporazitelná!“

„Nu ano, vždyť vyhrála skoro všechny zdvihy,“ prohlásil druhý mladík a sledoval, jak si Susannah ukládá do maličké kabelky hromádku mincí ze stolku. „Doufám, že Warwickovi a mně alespoň dovolíte, abychom vás později opět vyzvali a zkusili to znovu.“

„Přesněji řečeno, Farthingu, já doufám, že mně slečna Prentessová dovolí, abych ji doprovázel na

večeři,“ upřesnil pan Warwick a s nadějí v očích se podíval přes stůl na Susannah.

„Ale ne, této cti by se mělo určitě dostat mně,“ namítl pan Farthing. „Uhrál jsem přece jenom více bodů, takže můžeme říct, že jsem nad vámi vyhrál!“

Susannah se smíchem rozhodila rukama.

„Pánové, prosím, snad se nebudete hádat kvůli takové maličkosti.“

„Obzvláště tehdy, když trumfy už vyhrál někdo jiný,“ zazněl nad nimi hluboký pobavený hlas. „Přišel jsem vás doprovodit dolů na večeři, slečno Prentessová.“

Susannah se otočila a uviděla za sebou stát lorda Markhama. Ruku měl položenou na opěradle její židle.

„Opravdu, můj pane?“ Jeho sebejistota ji vyděsila. „Domnívám se, že tito pánové by s vámi třeba mohli nesouhlasit.“

Jediný pohled zpět ji však neomylně přesvědčil, že její společníci byli možná připraveni se jeden s druhým dohadovat o tom, komu z nich se dostane výsady doprovodit ji na večeři, před vikomtem ale oba sklopili uši a nezmohli se na žádný odpor. Jenom se zklamaně dívala, jak se neochotně zvedají od stolu a soukají ze sebe nesouvislé věty.

„L-lord Markham! N-ne, nemáme vůbec žádné námítky, můj pane.“

„Je nám potěšením...“

„No vida! Tomuhle nesouhlas neříkám,“ komentoval situaci pobaveně lord Markham. Susannah nijak nepotěšilo, když si všimla, jak se mu vesele blýská v očích, bylo jí však jasné, že nemá cenu dávat najevo jakoukoliv nespokojenost. Se souhlasným úsměvem tedy přijala nabízené rámě a nechala se odvést. Když

procházeli salonkem ke dveřím, rozhlížela se kolem sebe.

„Vidím, že tetička Maude právě připravuje další hru. Možná by si přála, abych jí pomohla –“

„Myslím že ne. To ona mi navrhla, abych vás doprovodil dolů na večeři.“ Když viděl, že Susannah trochu zaváhala, dodal: „Vždyť vidíte, slečno Prentessová, že všichni jsou naprosto spokojeni. Teď si určitě můžete dovolit na chvílku zmizet a pobavit se sama. Proto se přece tyhle večírky pořádají, aby si je člověk užil. Neprovozujete tady přece žádnou her-
nu.“

Susannah mu věnovala pátravý pohled, ale z jeho úsměvu nedokázala vůbec nic vyčíst. Choval se s dokonalou zdvořilostí, přesto měla neodbytný pocit, že ji pozorně sleduje, že ji chce nějak prohlédnout. Lehce pokrčila rameny. Ničemu to přece nevadí. Vždyť lord Markham ani nehodlá v Bathu zůstat.

Doprovodila ho do jídelny, kde byly na stole velké mísy se studeným masem, ovocem a sladkostmi. Susannah si naložila na talířek od každého pokrmu trochu, ale s překvapením zjistila, že její společník nejeví o jídlo valný zájem.

„Omlouvám se, že vám nemohu nabídnout polévku ani nic teplého, lorde Markhame. Naši hosté jsou zvyklí na studené pohoštění, dokonce i v zimě. Na zahřátí máme jedině svařené víno.“

„Děkuji, nemám hlad.“

Našli si volný stůl a posadili se. Susannah se snažila sníst trochu kuřecí rolády, ale přítomnost vikomta jí sebrala všechnu chuť k jídlu.

„Vidím, že máte plné ruce práce se svým... večírkem, slečno Prentessová.“

„Snažím se tetičce pomáhat, jak můžu, pane.“

„Jak často takové večírky pořádáte?“

„Každé úterý.“

„Opravdu? To musíte být opravdu vášnivá karetní hráčka, madam.“

„Tetička velice ráda hraje, to ano.“

„Já jsem slyšel něco jiného.“

Susannah na něj pohlédla a pomalu jí došlo, o co vikomtovi jde.

„Aha, už tomu rozumím,“ pronesla s lehkým úsměvem. „Děláte si starosti o svého bratrance.“

„A neměl bych snad?“

„Nemusíte se bát. Panu Barnabusovi tady určitě nikdo neublíží.“

„Ale vy jste si od něj už jednou vzala dvě stě guinejí, že ano?“

Susannah na něj překvapeně hleděla. „Jak to víte? To vám řekl pan Barnabus?“

„To ani nemusel. Tak vysoká hra samozřejmě přitahuje pozornost.“

„Vysoká hra?“ zasmála se. „Jsem si jistá, že ve vašem londýnském klubu by se taková částka považovala za naprosto zanedbatelnou.“

Vikomt se naklonil přes stůl.

„Ale tady nejsme v mém londýnském klubu, slečno Prentessová.“

Nepříjemný pocit, jaký pociťovala celý večer, ještě zesílil. Odložila vidličku.

„To bylo nešťastné. Od té doby jsem už nic takového nedovolila.“ Podívala se mu odhodlaně do očí a neuhnula pohledem. „Nesnažím se vašeho bratrance získat.“

„Opravdu ne?“

„Samozřejmě že ne.“ Chvilku zaváhala a potom pokračovala: „Možná o tom nevíte, ale váš bratrance

mě požádal o ruku a já jsem ho odmítla. Nestačí snad to jako důkaz, že o něj nemám zájem?“

„Možná jenom doufáte, že narazíte na lepší kořist.“

To bylo tak absurdní tvrzení, že se Susannah musela od srdce zasmát. Napětí trochu povolilo.

„Milý lorde Markhame, viděl jste přece hosty, které si tetička na večírek pozvala. Většinou jsou to manželské páry. Například generál Sanstead s ženou, kteří touží po dobré zábavě. A svobodní džentlmeni, kteří k nám chodí, jsou buď příliš staří na to, aby hledali manželku, nebo se ještě pořádně nerozhledli po světě.“

„A takoví muži právě velice snadno podlehnou kouzlu pohledné ženy.“

Susannah se zamračila.

„Taková slova mě hluboce uráží, pane.“ Prudce odsunula talíř. „A teď se musím vrátit zpátky nahoru za našimi hosty.“

„Jak si přejete.“

Jediné, co si přála, bylo vyhodit ho z domu. Bohužel si nemohla dovolit nechat vykázat vikomta z tetina večírku, aniž k tomu měla dobrý důvod. Navíc by to vyvolalo zbytečné řeči. Musela se tedy spokojit s tím, že ho opustila bez úsměvu s pouhým krátkým pokývnutím hlavou a vrátila se zpátky do salonku.

Partie whistu, kterou sehrála společně s Kate jako partnerkou, jí vrátila dobrou náladu. Poté rozehrála s několika džentlmeny oblíbenou hru oko. Opět se soustředila na hru a přestala vnímat, co se děje kolem. Je to koneckonců tetiččin večírek, takže nemusí sledovat, kdo odchází. Když ale hru dohráli a spoluhráči se začali rozcházet, všimla si, že k ní přichází Gerald. Bylo už příliš pozdě, aby se mu pokoušela vyhnout.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nestydatá nabídka***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.